

СПРАВА «БЕЛЯЄВ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF BELYAYEV AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 34345/10 та 2 інші)

Стислий виклад рішення від 6 червня 2019 року

З 2004 року заявники відбувають покарання у виді довічного позбавлення волі у виправних колоніях.

На момент відбування заявниками покарань, Кримінально-виконавчий кодекс України (далі — Кодекс) встановлював різний режим тримання засуджених до довічного позбавлення волі чоловіків та жінок, залежно від рівня безпеки виправної колонії. У зв'язку з цим право на тривалі побачення у чоловіків та жінок відрізнялось.

Заявники стверджували, що протягом цього часу через відсутність у них прав на тривалі побачення, вони втратили тісні зв'язки зі своїми родинами.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за статтею 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) у поєднанні зі статтею 8 Конвенції на дискримінацію через різні права на побачення, передбачені Кодексом до внесення у нього змін у 2014 році, для засуджених до довічного позбавлення волі чоловіків та для засуджених до довічного позбавлення волі жінок.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд не знайшов жодного обґрунтування для надання засудженим до довічного позбавлення волі чоловікам інших прав на тривалі побачення, аніж ті, якими користувалися засуджені до довічного позбавлення волі жінки. У зв'язку з цим Європейський суд зазначив, що зазначених міркувань достатньо для висновку, що оскаржувана заявниками різниця у ставленні порушила статтю 14 Конвенції у поєднанні зі статтею 8 Конвенції.

Разом з тим Європейський суд вказав, що внесені до Кодексу зміни 2014 року поставили засуджених до довічного позбавлення волі чоловіків і жінок в однакове становище щодо права на тривалі побачення.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 14 Конвенції у поєднанні зі статтею 8 Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 3000 (три тисячі) євро першому заявнику та по 1 500 (тисячу п'ятсот) євро другому і третьому заявникам та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 850 (вісімсот п'ятдесят) євро першому заявнику та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись йому, в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути сплачені безпосередньо на банківський рахунок пана Т. Калмикова;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. Відхиляє решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.»